

Suudelman jälkeen lähdimme molemmat kotiin ja sovimme suhteemme salaisuudeksi. Taas kerran olen kävelemässä kohti matikanluokkaa ja minua jännittää. Miten pystyn olemaan tunnilla esittäen että hän on vain opettajani. Kävelen mahdollittoman hitaasti paikalleni. Joonatan tervehtii kaikkia tavallisesti ja opettaa aivan tavallisesti. Minulta sen sijaan menee kaikki sivuun. Kun kellot soivat jään viivyttellen luokkaan. "Miks sä tänne jäit? Mene enne kuin kukaan näkee!" Joonatan sihahtaa. "Halusin vaan jutella sulle" sanon ja hymyilen. "Jutellaan huomenna. En ehdi tänään" Joonatan sanoo ja lähtee. Jään seisomaan luokkaan. Pala tuntuu kurkussani mahdollittoman isolta. Tiedän, että suhteemme pitää olla salainen. Tiedän että kaupungilla meitä katsotaan pahasti. Mutta rakastan häntä. Vai? Rakastanko häntä oikeasti? Enhän ole kuin yhden kerran harrastanut seksiä hänen kanssaan. Olen aivan sekaisin. Lähdän kohti naulakkoja ja istuudun. En tiedä tunteistani. "Moi Venla!" Minttu sanoo ja istuu viereeni. "Minttu.. jos kerron sulle yhden tosi salaisen jutun niin lupaatko olla kertomatta kellekkään?" Kysyn hiljaa. Minttu nyökkää. "Totta kai" Kerron Mintulle kaiken juurta jaksain. "Ja nyt en tiedä mun tunteistani mitään!" Parahdan ja hautaan kasvoni käsiini. "Adele" Minttu sanoo hiljaa. Katson Minttua. "Eihän teistä voi ikinä tulla mitään! Olet 18! Hän on 30! Haluatko elää niin vanhan ihmisen kanssa ilman katseita?" Minttu kysyy. Pudistan päätäni. Mutta kun se tässä onkin! En tiedä. Toisaalta haluaisin ja toisaalta en. Kävelemme ulos Mintun kanssa. Näen Joonatanin kauempana. Sanon Mintulle käyväni Joonatanin luona. Juoksen Joonatanin luokse. "Ai Venla mitäs sä täällä?" Joonatan sanoo ja vaihtaa painoa jalalta toiselle. "Tulin katso-" sanon mutta lauseeni keskeytyy. Punatukkainen nainen tulee Joonatanin luo. "Hei kulta, mennäänkö?" Nainen kysyy. Samassa maailma alkaa heittelehtiä, tunnen jalkojeni menevän alta. Kaikki on mustaa ja kuulen vain etäisiä ihmisten ääniä. Seuraavaksi herään sairaalan sängyltä. Päätäni särkee hirveästi. Näen sänkyäni vieressä äidin, isän ja.. Joonatanin. "Isä ja äiti, jättäkää meidät kahden" sanon. Kun äiti ja isä ovat sulkeneet oven päästän kaikki tunteeni pintaan. "Kuinka sä voit!? Miten sä kehtaat!? Mä en halua enää ikinä koskea taikka nähdä sua!" Huudan ja itken samaan aikaan. "No Sara ei-" Joonatan aloittaa mutta läpsäisen häntä. Joonatan pitelee poskeaan järkyttyneen näköisenä. "Mene" sanon kyynelten yhä valuessa pitkin poskiani. Joonatan kääntyy ja kävelee ovesta.